

Jan Tkáč
KRONIKY
beskydských
draků

NEČEKANÉ DOBRODRUŽSTVÍ DRAKA ILÍKA

1. Noční zkouška

„Jsme připravení skočit?“ zeptal jsem se.

Odvážně jsem balancoval na vrcholku startovací věžičky našeho dračího domku. Byla určena jen pro jednoho draka, ale teď se tam namačkala celá naše parta. Já i dva moji kamarádi Bísek a Háček. Všichni tři jsme zírali do noci. Na obloze plné hvězd svítil měsíc a bylo skoro bezvětří. Ideální počasí pro náš experiment.

„Ilíku, myslíš, že ten posilovač křídel bude fungovat?“ zeptal se mě nervózně Bísek a podezřívavě si prohlížel dřevěnou konstrukci s řemínky na našich zádech. Byl z nás nejmenší a jeho

kulaté břicho prozrazovalo, že zbožňuje jídlo. Takhle nevypadají milovníci divokých dobrodružství.

„Jasně, že to bude fungovat!“ odpověděl mu místo mě Háček. „Vždyť lidi lítají i bez křídel. Za svůj vynález ti ručím,“ Přitom se hrdě napřímil, i když stál jen na jedné noze. Ta druhá mu visela ve vzduchu, protože se už nikam nevešla.

„Kluci, proč musíme letět v noci? Vždyť je to nebezpečné,“ nedal si pokoj Bísek. Zdálo se, že výška startovací věžičky mu sebrala odvahu.

„Vždyť svítí měsíc, tak čeho se bojíš?“ oponoval Háček. Smířlivě jsem se k němu přidal: „Přes den by nás mohla nacytat moje máma. Naši osadu přece známe zpaměti, zvládli bychom to klidně i se zavázanýma očima.“

Nakonec přišel rozhodující okamžik. S hlubokým nádechem jsem slavnostně prohlásil: „Letím!“ a na důkaz svých slov skočil do tmy pod sebou.

Začal jsem padat, vzduch se mi prudce opřel do křídel. To byl nebezpečný moment, protože draci v našem věku nemají křídla ještě dost silná. Zatím zvládáme jen plachtění a při větší zátěži hrozí, že se zřítíme k zemi.

Jenže dneska jsem měl na sobě připevněný posilovač křídel. Byl to náš první test Háčkova vynálezu a pozor, ono to fungovalo! Jakmile se mi křídla zapřela do posilovače, hned jsem cítil, že mám nad letem lepší kontrolu. Ovšem můj pád to zatím nezastavilo, země se blížila hrozivě rychle. Tak jsem zkusil pořádně zabrat ocasem, který draci používají jako kormidlo. V první chvíli se nic nestalo, ale potom se moje křídla napjala, posilovač je podepřel, a to mě vyneslo prudkým obloukem zpět nad střechy dračí osady.

„Jupííí,“ neudržel jsem se a potichu zahalekal. Podle radostných zvuků za mnou se klukům podařilo odstartovat stejně dobře jako mně. Během chvíli jsme se vznášeli nad temnou osadou jako letka tří nočních ptáků.

„Ilíku, kam letíme?“ šeptem na mě nadšeně volal Háček.

„K potůčku pod osadou,“ zavelel jsem. Bylo to z kopce, takže jsme tam mohli pohodlně doplachtit. Naše osada stála na mírném svahu, aby se drakům v jejich domovech lépe přistávalo.

Nabrali jsme nový směr a let si báječně užívali. Bylo to fakt parádní, daleko lepší než ve škole na cvičné louce. Nechápu, proč dospělí draci posilovač křídel už dávno nevymysleli. Místo toho nám tvrdí, že prý na létání ještě nejsme dost velcí.

Pestrobarevné dračí chaloupky se ve tmě pod námi jen míhaly. Letěl jsem jako první a kličkoval mezi jejich startovacími věžičkami. S posilovačem křídel mi dneska manévrování vyloženě šlo. Tohle bude náš nejlepší let v životě.

Zrovna jsme přeletěli nad poslední chaloupkou, když mě něco pláclo přes čenich. Bylo to takové hebké varovné plácnutí, úplně jako to dělá moje máma.

„Mami!?“ zmateně jsem se ohlédl, jestli neletí nade mnou. Máma tam naštěstí nebyla.

Ale pak přišel další plácanec a ještě jeden navíc.

„Jauvajs!“ ozval se za mými zády Bísek. „Ilíku, co se to děje?“

Zdalo se, že nejenom já dostávám přes čenich. Než jsem mu stačil odpovědět, ozvaly se těsně před námi vysoké pískavé zvuky a hluk mnoha malých křídel. Najednou jsme byli uprostřed hejna vodních netopýrů, kteří zrovna vyrazili na lov.

Už jste někdy zkoušeli létat s netopýry v jednu houfu? Rozhodně vám to nedoporučuju. Nejen že přes ně není nic vidět, všude se pletou a děsně piští, ale jeden z nich mi v tom zmatku dokonce vletěl to tlamy.

Zkusil jsem uhnout stranou, ale to už do mě narazil Bísek a hned za ním i Háček. Naštěstí jsme v tu chvíli neměli velkou výšku, a tak se ani nedá říct, že bychom se na louku pod námi společně zřítily. Spíše jsme na ni jen žuchli.

Vyplašené hejno netopýrů na nic nečekalo a zmizelo někam do noci. Zatímco jsme se snažili rozmotat, vrtalo mi v hlavě, co se stalo s netopýrem v mojí tlamě. Vyplivl jsem ho, nebo spolkl? Záhada...

Nakonec jsme si vedle sebe lehli na záda, koukali na hvězdy a nadšeně to dobrodružství vydýchávali.

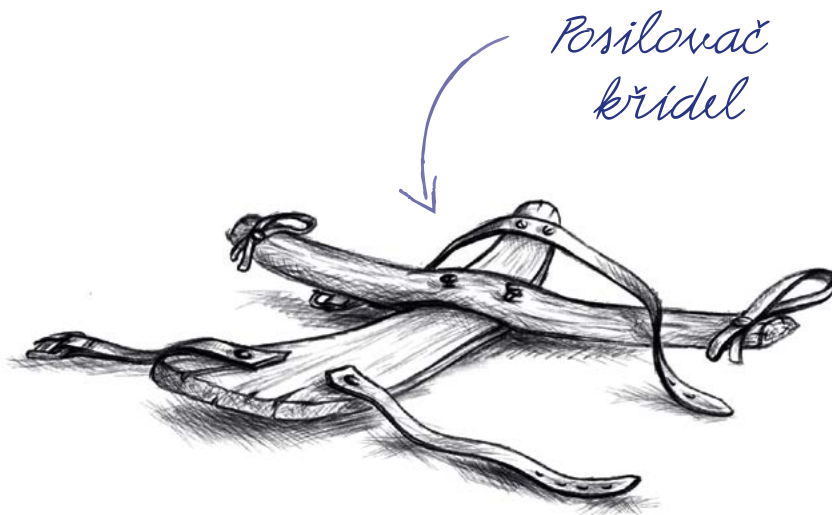
„Klucííí, to byla paráda,“ pronesl hrdě náš vynálezce Háček. „Dneska jsme vyzkoušeli posilovač křídel, nic si u toho nezlomili, a navíc nám nikdo nepřiběhl vynadat. Tomu říkám úspěšná akce!“

Na to jsem zavelel: „Ať žije...“

A všichni tři jsme společně dodali:

„... Dračí tajfun!“

Tak se totiž jmenuje naše parta. Dobrodružství Dračího tajfunu tímhle letem teprve začalo.

Ahoj, člověče, tady zase Ilík!

Tak co, líbila se ti a tvému malému dobrodruhovi ukázka?

Já i kluci z Dračího tajfunu jsme zvědaví víc než hladová veverka! 😊

Pokud jste ukázku četli pozorně, mohli jste se naučit něco o Beskydech. Víš, že vodní netopýři tady opravdu žijí? Já jo, když jsem měl jednoho v puse. 😄

Co takhle nášup? Jako dračí poděkování mám pro tebe a tvého človíčka druhou ukázku z naší knížky! Stačí kliknout na hyperpinkací odkaz:

beskydske-bytosti.cz/hladova-veverka/

Ovšem pozor! Pokud jsi po mojí knížce zatoužil víc než po slad'oučké křupavé šišce, můžeš si ji rovnou objedat. Po skončení předprodeje knížku za takovou cenu a s různými dračími úžastnostmi už nikde nekoupíš. Tady je odkaz:

donio.cz/kroniky-beskydskych-draku

Tak zatím ahoj a díky moc! 🙌🐉

Tvůj Ilík,
opravdový drak
z Beskyd

